DOMSTOLENS MELLEMAFGØRELSE (FØRSTE AFDELING)
AF 29. NOVEMBER 1973 [1]

Antonio Gigante
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 31/71

Sammendrag

Tjenestemænd — Invaliditet — Konstatering — Fremgangsmåde — Udvalg — Medlemmer — Udpegning af den tredje læge — Uoverensstemmelse — Domstolens mellemkomst

(Tjenestemandsvedtægten, Bilag II, artikel 7, sidste afsnit)

Ifølge en analog anvendelse af tjenestemandsvedtægtens bilag II, artikel 7, sidste afsnit tilkommer det Domstolen at udpege den tredje læge til invaliditetsudvalget, såfremt de to læger, der er udpeget af hver af parterne, ikke kan nå til enighed herom.

I sag nr. 31/71

ANTONIO GIGANTE, boende i Bruxelles, rue de la Pépinière 11, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af Emil Drappier, advokat i Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B-IV, rue Philippe II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Louis de la Fontaine, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Emil Reuter, Kommissionens juridiske rådgiver, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående

— nedsættelse af et invaliditetsudvalg, som omhandlet i vedtægtens artikel 59, stk. 3,

1 — Processprog: Fransk.

— godtgørelse af 90 391 BF, som sagsøgeren har brugt til læge- og medicinudgifter og ikke fået godtgjort

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: A. M. Donner (refererende), afdelingsformand, R. Monaco og J. Mertens de Wilmars, dommere,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

AFGØRELSE

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlingernes forløb

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

Sagsøgeren fik ansættelse hos Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i 1960. Han har stilling som kontormedhjælper og er beskæftiget med fotokopiering på en Xerox 914-maskine.

Den 13. november 1962, da han var på vej hjem fra arbejde, kom han ud for en automobilulykke. Som følge heraf måtte han underkaste sig forskellige behandlinger og udeblev hyppigt fra arbejde. I 1967 blev der nedsat et invaliditetsudvalg, som afgav rapport den 7. januar 1970 efter dog at være stødt på nogle vanskeligheder. Ifølge rapporten kunne Gigante »ikke betragtes som totalt invalid, og det må derfor være muligt for ham at udføre en beskæftigelse, der svarer til en stilling i hans stillingsgruppering«. Imidlertid afslog lægen doktor D'Avanzo, der af sagsøgeren var udpeget til invaliditetsudvalget, at underskrive rapporten og fremkom den 12. februar 1970 med visse forbehold. Han konkluderede heri, at selv om sagsøgeren ved ulykken ikke var blevet svært invalideret, så var han dog nu fuldstændigt ude af stand til at genoptage sit tidligere arbejde.

Efter at rapporten er afgivet, er der opstået uoverensstemmelse mellem administrationen og sagsøgeren, dels om hans mulighed for at genoptage sit arbejde dels om fastsættelsen af hans invaliditetsgrad og endelig om, hvorvidt hans udgifter til læge og medicin skal godtgøres med 100 %.

Den 17. februar 1971 indgav sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90 en klage, hvori han krævede:

1. under henvisning til vedtægtens artikel 59: nedsættelse af et invaliditetsudvalg;

2. under henvisning til artikel 73, stk. 2, litra c og stk. 3:
   a) principiel anerkendelse af en vedvarende, delvis invaliditet
   b) fuldstændig godtgørelse af læge- og medicinudgifter med et beløb på 90/391 BF.

Ved brev af 29. april 1971 meddelte administrations- og personaledirektøren sagsøgeren, at der skulle oprettes et nyt invaliditetsudvalg med en anden sammensætning end det første. Som følge heraf skulle sagsøgeren forpligte sig til ikke på ny at udpege doktor D'Avanzo til medlem af udvalget.

Sagsøgeren mente ikke, at dette brev kunne gøre det ud for et svar på hans klage af 17. februar 1971, og anlagde derfor ved stævning indgivet til justitskontoret den 16. juni 1971 nærværende sag ved Domstolen.

Efter stævningens indgivelse har sagsøgte besluttet påny at forelægge Gigantes tilfælde for et invaliditetsudvalg som omhandlet i vedtægtens artikel 59. Til udvalget har sagsøgeren udpeget doktor D'Avanzo og Kommissionens doktor R. de Marneffe.

Sagsøgeren var imidlertid af den opfattelse, at oprettelsen af et nyt invaliditetsudvalg med doktor D'Avanzo som medlem ikke fuldt ud imødekom hans krav, og behandlingen ved Domstolen er derefter fortsat.

Den skriftlige forhandling er forløbet på forskriftsmæssig måde.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne har afgivet deres mundtlige indlæg i retsmødet den 14. juni 1972. Ved afslutningen af den mundtlige drøftelse har Domstolen besluttet at udsætte sagen, indtil invaliditetsudvalgets rapport foreligger.

Parterne har ikke, således som bestemt i artikel 7 i bilag II til personalevedtægten, kunnet blive enige om i fællesskab at udpege den tredje læge. Indtil nu har det derfor ikke været muligt at nedsætte noget udvalg, hvorfor sagens behandling ved Domstolen er blevet genoptaget.

I retsmødet den 24. oktober 1973 har man påhørt parternes indlæg vedrørende den vanskelighed, der nu er opstået for sagens videre behandling.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. november 1973.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har i sin stævning nedlagt følgende påstand:

— Det stiltiende afslag, som ansættelsesmyndigheden har givet på den administrative rekurs af 17. februar 1971, journaliseret den 18. februar 1971, annulleres;

— den afgørelse, der indeholdes i administrations- og personaledirektørens skrivelse af 29. februar 1971, annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren at undlade at udpege doktor D'Avanzo til medlem af invaliditetsudvalget, eftersom dette er en beskæring af tjenestemandsrettighederne efter artikel 7 i vedtægtens bilag II;

— sagsøgte tilpligtes at foranledige, at invaliditetsudvalget som omhandlet i vedtægtens artikel 59, stk. 3 pånyskan træde sammen, idet det statueres, at udvalget har til opgave
   1. at afgøre, om sagsøgeren er vedvarende, totalt invalideret, eller om hans tilstand må betegnes som en vedvarende, delvis invaliditet, der ikke desto mindre gør ham ude af stand til påny at udøve funktionerne i en stilling inden for hans stillingsgruppering,
   2. at fastsætte invaliditetsgraden med henblik på vedtægtens artikel 73, stk. 2 c,
   3. at bestemme, hvilken lægebehandling sagsøgeren skal underkaste sig;

— sagsøgte tilpligtes i medfør af vedtægtens artikel 73 at godtgøre sagsøgeren hans udgifter til læge og medicin og navnlig at betale sagsøgeren 90/391 BF, hvilket beløb udgør forskellen mellem de af denne afholdte udgifter, og det beløb, han har fået godtgjort, idet der tages forbehold for yderligere udgifter, der påløber under sagen;

— sagsøgte pålægges at afholde sagens omkostninger.

I sin replik har sagsøgeren frafaldet tredje og fjerde led i sin påstand.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

— det bestemmes, at det invaliditetsudvalg, hvortil Domstolens præsident i august 1971 udpegede doktor Belenger, er kompetent til at behandle ethvert stridspunkt i denne sag;

— det bestemmes følgelig, at dette udvalg snarest skal afgive rapport;

— der gives Kommissionen medhold, for så vidt den bestrider, at det krav på godtgørelse af lægeudgifter, som er fremsat under retssagen, har fornødent grundlag;

— følgelig udsættes afgørelsen vedrørende dette krav, til parterne har kunnet tage stilling til invaliditetsudvalgets redegørelse.

I retsmødet den 24. oktober 1973 har parterne nedlagt følgende påstand:

— det bestemmes, at der skal nedsættes et invaliditetsudvalg og drages omsorg for, at dette udvalg kan fungere.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Sagsøgte har forklaret, at den kompetente myndighed i medfør of vedtægtens artikel 59 har besluttet påny at forelægge Gigantes tilfælde for et invaliditetsudvalg. I henhold til vedtægtens bilag II, artikel 7 har Domstolens præsident i august 1971 udpeget doktor Belenger. Sagsøgeren har udpeget doktor D'Avanzo som medlem af dette udvalg.

Invaliditetsudvalget skulle tage stilling til følgende punkter:

a) om sagsøgeren er totalt og vedvarende invalid;

b) såfremt han ikke er totalt og vedvarende invalid, om han da er ramt af en vedvarende, delvis invaliditet, der gør ham ude af stand til påny at udføre arbejde i en stilling inden for hans stillingsgruppering;

c) endvidere om han er ramt af en vedvarende, delvis invaliditet, som er en direkte følge af den ulykke, han var udsat for den 13. november 1962, således at den erstatning, han kan kræve i medfør af vedtægtens artikel 73, stk. 2 c, kan fastsættes (i givet fald skal graden af den vedvarende, delvisse invaliditet, der er forårsaget af ulykken, fastsættes);

d) det eventuelle tidspunkt for konsolideringen af de legemsbeskadigelser, der er en følge af ulykken den 13. november 1962, hvis der er grund til fortsat lægebehandling efter konsolideringen;

e) om de udgifter til læge og medicin, som nu kræves godtjort, er afholdt på grund af ulykken, og om de er omfattet af artikel 73, stk. 3, og såfremt dette ikke er tilfældet, rubricering af disse udgifter efter deres oprindelse.

Sagsøgte påpeger, at invaliditetsudvalgets arbejde endnu ikke har kunnet påbegyndes, eftersom sagsøgeren indtil nu har afslået at give doktor D'Avanzo tilladelse til at deltage i udvalgets møder.

Med hensyn til de udgifter, som sagsøgeren nu kræver godtgjort, hævder sagsøgte, at de højst kan beløbe sig til 58 109 BF og ikke til 90 391 BF. Før man kan afgøre, om der er grundlag for kravet om godtgørelse, må man imidlertid afvente invaliditetsudvalgets rapport for at

kunne fastlægge, i hvilket omfang udgifterne direkte kan henføres til ulykken.

Det fremgår klart af det foregående, at Kommissionen har opfyldt alle de i stævningen nævnte krav, for så vidt de henhører under denne institutions kompetence. Følgelig er sagsøgerens søgsmål nu uden genstand.

Selv om *sagsøgeren* erkender, at Kommissionen for De europæiske Fællesskaber er villig til at komme ham i møde på visse punkter, fastholder han dog, at det afslag, der forudsætningsvis er givet ham på hans klage af 17. februar 1971, officielt af sagsøgte skal erklæres som værende uden retsvirkning. Han ser også gerne, at sagsøgte udtrykkeligt annullerer den beslutning, der er indeholdt i administrations- og personaledirektørens skrivelse af 29. april 1971, i det omfang den går ud på at pålægge ham ikke at udpege doktor D'Avanzo til medlem af invaliditetsudvalget.

Ifølge *sagsøgte* er det åbenbart, at beslutningen om at foranledige udnævnt et nyt invaliditetsudvalg og antagelsen af doktor D'Avanzo som medlem af dette udvalg i virkeligheden har ophævet såvel det afslag, der forudsætningsvis er givet på klagen af 17. februar, som administrations- og personaledirektørens beslutning om ikke at tillade en genudpegning af doktor D'Avanzo til medlem af invaliditetsudvalget.

I retsmødet den 24. oktober 1973 har parterne drøftet vanskelighederne som følge af den opståede uoverensstemmelse mellem den af sagsøgeren udpegede læge på den ene side og den af Kommissionen udpegede læge på den anden side om udnævnelse af et tredje medlem af invaliditetsudvalget.

Præmisser

1 Ved klage indgivet den 16. juni 1971 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af flere af Kommissionen trufne stiltiende eller udtrykkelige beslutninger vedrørende udnævnelsen af et invaliditetsudvalg i henhold til personalevedtægtens artikel 59, stk. 3 og om, at det bestemmes, at et sådant udvalg pány skal foranlediges sammenkaldt.

2 Ved skrivelse af 29. september og 15. oktober 1971, suppleret af to skrivelser af 11. januar 1971 fra administrations- og personaledirektøren til lægerne doktor Belenger og doktor D'Avanzo, har Kommissionen taget skridt til nedsættelse af et invaliditetsudvalg;

3 dette udvalg skulle tage stilling til:

a) om sagsøgeren er totalt og vedvarende invalid;

b) om han, såfremt han ikke er totalt og vedvarende invalid, da er ramt af en vedvarende, delvis invaliditet, der gør ham ude af stand til pány at udøve funktioner svarende til en stilling inden for hans stillingsgruppering;

c) om han er ramt af en vedvarende, delvis invaliditet, som er en direkte følge af den ulykke, han var udsat for den 13. november 1962, således at den erstatning, han kan kræve i medfør af vedtægtens artikel 73, stk. 2 c, kan fastsættes (i givet fald skal graden af den vedvarende, delvise invaliditet, der er forårsaget af ulykken, fastsættes);

d) det mulige tidspunkt for konsolideringen af de af ulykken den 13. november 1962 forårsagede legemsbeskadigelser samt i givet fald nødvendigheden af fortsat lægebehandling efter konsolideringen;

e) om de udgifter til læge og medicin, som nu kræves godtgjort, skal betragtes som følger af ulykken og dækkes i henhold til artikel 73, stk. 3, og såfremt dette ikke er tilfældet, rubricering af disse udgifter efter deres oprindelse;

4 ved disse skrivelser har Kommissionen for sit vedkommende imødekommet sagsøgerens krav.

5 Imidlertid har forhandlingerne ved Domstolen været udsat, mens man ventede på invaliditetsudvalgets rapport. Udvalget har dog ikke kunnet træde sammen, eftersom de læger, der er udpeget af henholdsvis Kommissionen og sagsøgeren, ikke har kunnet nå til enighed om valget af en tredje læge;

6 i det retsmøde, hvor forhandlingerne blev genoptaget, erklærede Kommissionens befuldmægtigde, at det som følge af sagsøgeren og hans læges holdning var umuligt at følge fremgangsmåden efter artikel 59, og at Kommissionen i denne situation var forpligtet til fortsat at beskæftige og lønne sagsøgeren til trods for dennes gentagne udblivelser, for hvilke der forefandtes erklæringer fra forskellige læger;

7 idet sagsøgte fastholdt, at søgsmålet var blevet uden genstand, nedlagde han samtidig under disse omstændigheder påstand om, at Domstolen skulle træffe foranstaltninger til at sammenkalde et invaliditetsudvalg i henhold til vedtægtens artikel 59 med den ovenfor beskrevne opgave;

8 idet sagsøgeren i det samme retsmøde indrømmede, at de to læger faktisk ikke kunne nå til enighed om valget af en tredje, erklærede han sig indforstået

med, at Domstolen træffer de nødvendige foranstaltninger til, at hans invaliditet kan blive fastslået.

9 Vedtægten indeholder ikke nogen løsning på de af parterne fremhævede vanskeligheder;

10 artikel 7, sidste afsnit i bilag II pålægger udtrykkeligt Domstolens præsident at gribe ind, såfremt den pågældende tjenestemand ikke udpeger en læge, men bestemmelsen udtaler sig ikke om det tilfælde, at to udpegede læger ikke kan nå til enighed om at udpege den tredje;

11 da parterne i fællesskab har nedlagt påstand om, at Domstolen skal udpege den tredje læge, kan artikel 7, sidste afsnit i bilag II finde analog anvendelse, og der kan træffes foranstaltninger med henblik på at få sagsøgerens invaliditet fastslået;

12 før der afsiges dom, må der derfor træffes bestemmelse om de fornødne foranstaltninger.

13 Under hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag må det bestemmes, at Domstolens I. afdeling, såfremt de af parterne udpegede læger ikke har taget skridt til at udpege en tredje læge inden den 10. december 1973, foretager denne udpegning, idet de to læger dog skal have lejlighed til at forelægge deres skriftlige bemærkninger og forslag senest den 17. december 1973;

14 invaliditetsudvalget skal afgive rapport inden tre måneder efter, at det er oprettet ved udpegningen af en tredje læge;

15 såfremt der imidlertid skulle opstå nye vanskeligheder for invaliditetsudvalgets normale arbejdsgang, er parterne, det nævnte udvalg eller dets medlemmer berettiget til at forelægge problemet for Domstolen, som forbeholder sig at træffe bestemmelse om de nødvendige forholdsregler.

Vedrørende sagsomkostningerne

16 Spørgsmålet om sagsomkostningerne udskydes.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt parternes mundtlige indlæg,
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse,
under henvisning til vedtægten for tjenestemænd, særlig dennes bilag II, artikel 7,
under henvisning til protokollerne vedrørende Statutten for Domstolen,
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol,

træffer

DOMSTOLEN (første afdeling)

følgende mellemafgørelse:

1. Såfremt de af parterne udpegede læger ikke har taget skridt til at udpege en tredje læge inden den 10. december 1973, foretager Domstolens første afdeling denne udpegning, idet de to læger dog skal have lejlighed til at forelægge deres skriftlige bemærkninger og forslag senest den 17. december 1973.

2. Invaliditetsudvalget skal afgive rapport inden tre måneder efter, at det er oprettet ved udpegningen af en tredje læge.

3. Såfremt der imidlertid skulle opstå nye vanskeligheder for invaliditetsudvalgets normale arbejdsgang, er parterne, det nævnte udvalg eller dets medlemmer berettiget til at forelægge problemet for Domstolen, som forbeholder sig at træffe bestemmelse om de nødvendige forholdsregler.

4. **Kopi af denne afgørelse tilstilles de to læger, der allerede er udpeget til invaliditetsudvalget.**

Donner Monaco Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. november 1973.

Justitssekretæren
A. Van Houtte

Formanden for første afdeling
R. Monaco

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 15. NOVEMBER 1973 [1]

Høje Ret,

Jeg skal i dag tage stilling til en sag vedrørende følgerne af et ulykkestilfælde, som er overgået Gigante, tjenestemand ved Kommissionen.

Indledningsvis vil jeg kommentere sagens faktiske omstændigheder, som i mellemtiden er blevet ret omfangsrige.

Gigante trådte i året 1960 i tjeneste hos Kommissionen for Det europæiske økonomiske Fællesskab. Efter dispensation fra personalevedtægten blev han med virkning fra 1. januar 1962 udnævnt til tjenestemand. I begyndelsen var han beskæftiget som »opérateur auxiliaire« i reproduktionsafdelingen. Med virkning fra 1. juni 1964 blev han udnævnt til kontormedhjælper i lønklasse C 4 i Generaldirektoratet for Personale og Administration, hvor han angiveligt var beskæftiget med fotokopiering.

Den 13. november 1962 blev Gigante på vej hjem fra arbejde udsat for en automobilulykke.

Efter ulykken var Gigante i begyndelsen indtil den 2. januar 1963 uarbejdsdygtig. I året 1963 havde han kun halvdagsarbejde på grund af de stadigt påkrævede lægebehandlinger. Den 18. december 1963 fastslog Kommissionens læge, at Gigante ville være i stand til at udføre fotokopieringsarbejde, såfremt han ville kunne benytte en stol under arbejdspauserne. På denne og i den følgende tid gik Gigante åbenbart stadig til lægebehandling.

Som det vil være bekendt fra andre retssager, har Kommissionen tegnet ulykkesforsikring for sine ansatte, og Gigantes tilfælde blev anmeldt for det pågældende forsikringsselskab. Dette meddelte i januar 1965 Kommissionen, at dets læge havde fastslået, at de legemsbeskadigelser, der var overgået Gigante, nu var helet, og at der ikke kunne spores nogen følger af ulykken, som kunne berettige, at han nu måtte anses for uarbejdsdygtig. Kommissionens læge sluttede sig også til denne opfattelse. Gigante var imid-

1 — Oversat fra tysk.